
ПРАВЕДНИКИ

Дороценківська Наталія Василівна (1900-1981)
Дороценківський Олексій Григорович (1900-1962)
Липова (Дороценківська) Олена Олексіївна (1925)
Соколова (Дороценківська) Ніна Олексіївна (1927)
Волк-Карачевська (Дороценківська) Галина Олексіївна (1922-1999)

ВРЯТОВАНИЙ

Лисий Яків Зиновійович (1907-1980)

Г.О. Дороценківська

**Ніна, Наталія Василівна і Олена
Дороценківські**

О.Г. Дороценківський

Олексій Григорович Дороценківський працював постачальником на м'ясокомбінаті, його дружина Наталія Василівна завідувала дитячим садком заводу «Червоний гумовик».

У сім'ї підросли три доньки – Галя, Олена, Ніна – та син Альоша. Із завідувачим пологовим будинком Кагановичського (нині – Шевченківського) району Києва Яковом Зиновійовичем Лисим Наталія Василівна часто зустрічалася на районних зборах і нарадах.

На початку війни Я.З. Лисий був призваний до діючої армії. Тут йому довелося перекваліфікуватися на хірурга: цілодобово не відходив він від операційного столу, рятуючи життя поранених.

У жовтні 1941 року капітан Лисий в одному з боїв під Києвом потрапив в полон. Він зміг втекти з концтабору і прийшов до Дороценківських, яких знав як надійних людей. Його мати, Ревекка Яківна Лиса, загинула в Бабиному Яру. Олексій Дороценківський теж потрапив в оточення під Києвом і теж втік з полону.

Дороценківські ховали Якова Зиновійовича в одній з кімнат, двері до котрої загордили шафою. Лише вночі в'язня випускали на вулицю. Кілька разів Яків Зиновійович з Наталією Василівною ходили до знайомих надавати медичну допомогу. Хтось доніс, що Дороценківську бачили з лікарем Лисим і що той – єврей. До будинку на Павлівській, 25, де вони мешкали, приїхали гестапівці, але Яків Зиновійович встиг сховатися в садку. Йдучи, німці наказали Наталії Василівні з'явитися до комендатури на Короленка, 15. Там її допитали і відпустили, взявши підписку, що якщо вона побачить Лисого, то повідомить гестапо.

Яків Зиновійович продовжував жити у Дороценківських. Важко було прогледувати таку велику сім'ю. Наталія Василівна навчилася варити мило, а доньки Олена та Ніна

ходили селами міняючи це мило та сірники на продукти. Дівчата дуже ризикували: будь-якої хвилини їх могли затримати і відправити до Німеччини.

У жовтні 1943 року німці стали виганяти киян з міста, але Наталія Василівна мала сині пов'язки. Це служило своєрідною перепусткою і означало, що вона працює у німців. Тому Дороценківські разом з Яковом Лисим благополучно дісталися до Голосіївського лісу, де і дочекалися звільнення Києва.

Після війни Наталія Василівна працювала інструктором Кагановичського райвиконкому Києва, Яків Зиновійович – завідувачем райздраву того ж району. Донька Дороценківських, Галина, 1943 року вийшла заміж, стала Волк-Карачевською. Її доньку Ірину приймав в пологовому будинку Яків Зиновійович, а пізніше – і сина Олени, яка стала на той час Липовою.

1995 року членам сім'ї Дороценківських присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру». Галині Волк-Карачевській (Дороценківській) це звання присвоєно 2001 року. 2006 р. Липова Олена Олексіївна і Соколова Ніна Олексіївна нагороджені орденом "За заслуги" III ступеня.